

Sygn. akt I PZ 16/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera (przewodniczący)

SSN Zbigniew Hajn (sprawozdawca)

SSN Romualda Spyt

w sprawie z powództwa Z. C.

przeciwko H. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością

o przywrócenie do pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 września 2014 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Spółecznych z dnia 14 kwietnia 2014 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 14 kwietnia 2014 r. Sąd Okręgowy w G. odrzucił skargę kasacyjną powoda od wyroku Sądu Okręgowego w G. Wydział VIII Pracy i Ubezpieczeń Spółecznych z 21 listopada 2013 r. w sprawie z powództwa Z. C. przeciwko H. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością o przywrócenie do pracy.

W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd Okręgowy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie w ustawowym terminie powód złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w G. z 21 listopada 2013 r., którym Sąd Okręgowy na skutek apelacji strony pozwanej, zmienił wyrok Sądu Rejonowego w T. w ten sposób, że zasądził na rzecz powoda odszkodowanie za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę i oddalił roszczenie o przywrócenie do pracy. W

skardze kasacyjnej nieprawidłowo wskazano wartość przedmiotu zaskarżenia w kwocie 17.718 zł. W związku z tym Sąd Okręgowy postanowieniem z 6 lutego 2014 r. ustalił prawidłowo wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 86.172 zł, tj. w wysokości wartości przedmiotu sporu. Powód domagał się bowiem w rozpoznawanej sprawie przywrócenia do pracy. Opłata od skargi kasacyjnej została ustalona zarządzeniem z 6 lutego 2014 r. na kwotę 4.309 zł, a ponieważ powód opłacił skargę kasacyjną jedynie opłatą w wysokości 886 zł, strona powodowa została zobowiązana do uiszczenia pozostałej części opłaty w kwocie 3.423 zł w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia skargi. Odpis zarządzenia pełnomocnik powoda otrzymał 19 lutego 2014 r. W dniu 26 lutego 2014 r. pełnomocnik powoda złożył wniosek o zwolnienie powoda od obowiązku uiszczenia pozostałej części opłaty od skargi kasacyjnej, tj. kwoty 3.423 zł. Wniosek ten został oddalony postanowieniem Sądu Okręgowego w G. z 12 marca 2014 r.

W rozpoznawanej sprawie po dokonaniu oceny oświadczenia majątkowego powoda z 21 lutego 2014 r., jak też biorąc pod uwagę, iż wydany w niniejszej sprawie wyrok z 21 listopada 2013 r., zasądzający na rzecz powoda kwotę 17.718 zł tytułem odszkodowania oraz kwotę 1.006 zł tytułem kosztów procesu jest prawomocny i w dniu 25 listopada 2013 r. pełnomocnik powoda otrzymał odpis tego wyroku z klauzulą wykonalności oraz uwzględniając, że w dniu 18 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy w T. wydał zarządzenie o zwrocie powodowi części opłaty od pozwu w kwocie 3.414 zł, a zarządzenie zostało przekazane do wykonania w tym samym dniu - Sąd Okręgowy uznał, że brak jest podstaw do zwolnienia od kosztów sądowych, które powód winien ponieść na obecnym etapie postępowania, czyli pozostałej części opłaty od skargi kasacyjnej w kwocie 3.423 zł. Odpis postanowienia o oddaleniu wniosku o zwolnienie od obowiązku uiszczenia pozostałej części opłaty sądowej od skargi kasacyjnej doręczono pełnomocnikowi powoda 21 marca 2014 r. Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 ze zm.) termin do uiszczenia pozostałej części opłaty, tj. kwoty 3.423 zł, od skargi kasacyjnej upłynął 28 marca 2014 r. Opłata w tym terminie nie została jednak uiszczona. Sąd Okręgowy wskazał również, że pełnomocnik powoda we wniosku o zwolnienie od opłaty od skargi kasacyjnej wniósł o ewentualne zarachowanie

nadwyżki w wysokości 3.414 zł wynikającej z uiszczonej przez powoda opłaty od pozwu w kwocie 4.300 zł, a ustalonej wyrokiem Sądu drugiej instancji na kwotę 886 zł. W dniu 18 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy wydał jednak zarządzenie o zwrocie powodowi części opłaty od pozwu w kwocie 3.414 zł. Zarządzenie zostało przekazane do wykonania 18 lutego 2014 r. W konsekwencji Sąd Okręgowy odrzucił wniesioną w imieniu powoda skargę kasacyjną jako nieopłaconą.

Zaskarżając postanowienie o odrzuceniu skargi kasacyjnej powód zarzucił mu: (-) sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz błąd w ustaleniach faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy poprzez uznanie, że powód otrzymał zwrot części opłaty od pozwu, co jest niezgodne z rzeczywistym stanem faktycznym; (-) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 102 ust. 1 i 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych przez jego błędną wykładnię tj. uznanie, że w zaistniałej sytuacji powód nie jest uprawniony do zwolnienia z kosztów sądowych - części opłaty od skargi kasacyjnej; (-) naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. przez brak należytego uzasadnienia wydanego rozstrzygnięcia m.in. brak wskazania przez Sąd w uzasadnieniu faktów, na których oparł się oddalając wniosek powoda o zwolnienie z kosztów sądowych. Ponadto powód wniósł o poddanie postanowienia Sądu Okręgowego w przedmiocie zwolnienia od kosztów sądowych kontroli na podstawie art. 380 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.

W uzasadnieniu zażalenia powód wskazał, że Sąd drugiej instancji podając przyczyny oddalenia skargi kasacyjnej nie odniósł się w ogóle do aktualnej sytuacji finansowo - rodzinnej powoda. Ponadto, wydając postanowienie o oddaleniu wniosku powoda o zwolnienie od pozostałej części opłaty od skargi kasacyjnej, nie rozstrzygnięto wniosku powoda o zaliczenie podlegającej zwrotowi opłaty od pozwu w kwocie 3.414 zł. Powód otrzymał od pozwanego kwotę 17.718 zł tytułem odszkodowania, jednakże kwotę tę musiał w całości przeznaczyć na pokrycie długów, które musiał zaciągnąć w związku z brakiem pracy. Podniósł, że wnosząc opłatę od skargi w wysokości 886 zł wykazał, że opłatę jedynie w takiej wysokości był w stanie ponieść. W ocenie skarżącego Sąd nie odniósł się do możliwości zachowania nadwyżki w wysokości 3.414 zł wynikającej z uiszczonej przez powoda opłaty od pozwu w kwocie 4.300 zł a ustalonej wyrokiem Sądu drugiej

instancji na kwotę 886 zł, nie wskazał bowiem, czy nastąpił zwrot tej kwoty na dzień rozstrzygnięcia.

Strona pozwana w odpowiedzi na zażalenie wniosła o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Zgodnie z art. 398⁶ § 2 k.p.c. nieopłacenie lub nienależyte opłacenie skargi kasacyjnej stanowi podstawę do jej odrzucenia przez sąd drugiej instancji. Wniesiona przez skarżącego skarga kasacyjna została opłacona kwotą 886 zł, podczas gdy wysokość opłaty od skargi kasacyjnej ustalona została na 4.309 zł, a powód mimo wezwania nie uiścił brakującej części opłaty w wysokości 3.423 zł. Prawidłowo zatem skarga kasacyjna została odrzucona.

W zażaleniu został zawarty wniosek powoda o przeprowadzenie, na podstawie art. 380 k.p.c. z związku z art. 398²¹ k.p.c., kontroli postanowienia sądu drugiej instancji oddalającego wniosek skarżącego o zwolnienie go od kosztów postępowania kasacyjnego ponad kwotę 886 zł, tym samym Sąd Najwyższy jest uprawniony do badania jego zasadności.

Skarżący, będący podmiotem inicjującym postępowanie sądowe w przedmiotowej sprawie, miał możliwość poczynienia stosownych ograniczeń w wydatkach umożliwiających mu pokrycie wszelkich kosztów związanych z prowadzonym przez niego sporem. Wprawdzie zgodzić się należy, że sytuacja powoda w trakcie ostatnich lat z uwagi na pozostawanie powoda bez pracy uległa znacznemu pogorszeniu, co odbić się musiało na sytuacji finansowej rodziny powoda, utrzymującej się w chwili obecnej z wynagrodzenia żony powoda w kwocie 2.114,44 zł. Jednakże, jak trafnie zauważył Sąd Okręgowy, prawomocnym wyrokiem z 21 listopada 2013 r. zasądzono na rzecz powoda 17.718 zł tytułem odszkodowania i 1.006 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Kwoty te zostały przez powoda, na co sam wskazuje w zażaleniu, wyegzekwowane. Kwota ta kilkakrotnie przewyższa wysokość opłaty od skargi kasacyjnej. W zażaleniu powód podnosi wprawdzie, że kwotę tą musiał w całości przeznaczyć na pokrycie długów, które musiał zaciągnąć w związku z brakiem pracy. Okoliczność ta nie znajduje jednakże

potwierdzenia. Zauważyć chociażby można, że w oświadczeniu o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania złożonym z wnioskiem o zwolnienie od kosztów sądowych, powód w punkcie dotyczącym wysokości i rodzaju zobowiązań wskazuje jedynie na „zobowiązania kredytowe – 297,00 zł” (k. 265 a.s.).

Powód podniósł też zarzut błędnego przyjęcia przez Sąd drugiej instancji, że otrzymał zwrot części opłaty od pozwu, co jest niezgodne z rzeczywistym stanem faktycznym. Zarzutu tego podzielić nie można, gdyż jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, Sąd Okręgowy wskazał jedynie, że zarządzenie o zwrocie powodowi części opłaty od pozwu przekazane zostało do wykonania 18 lutego 2014 r. Odnosząc się natomiast do wniosku o zarachowanie na poczet opłaty od skargi kasacyjnej przysługującej powodowi kwoty części opłaty od pozwu, wskazać trzeba, że przy uwzględnieniu wysokości opłaty od skargi kasacyjnej ustalonej na kwotę 4.309 zł i wysokości przysługującego zwrotu części opłaty od pozwu w kwocie 3.414 zł oraz kwotę części opłaty od skargi kasacyjnej uiszczonej w sprawie przez powoda – 886 zł, do uiszczenia nadal pozostawałaby kwota 9 zł.

W odpowiedzi na zażalenie strona pozwana nie zawarła wniosku o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. oddalił zażalenie.